

Zarzuty i główne argumenty

Do Komisji wpłynęły liczne doniesienia dotyczące nieuwzględnienia przez właściwe organy hiszpańskie wniosków o uznanie kwalifikacji zawodowych inżyniera uzyskanych we Włoszech, a złożonych w celu wykonywania w Hiszpanii zawodu inżyniera drogowego i wodnego.

Zgodnie z art. 3 dyrektywy nr 89/48/EWG właściwe organy hiszpańskie powinny zezwolić na podjęcie lub wykonywanie zawodu regulowanego każdemu obywatelowi państwa członkowskiego, który posiada dyplom wymagany w celu podjęcia lub wykonywania tego zawodu w innym państwie członkowskim. Z faktów przedstawionych przez Komisję wynika, że:

- 1) zawód inżyniera drogowego i wodnego jest w Hiszpanii „zawodem regulowanym”;
- 2) wnioskodawcy są obywatelami państwa członkowskiego
- 3) dyplomem wymaganym we Włoszech w celu wykonywania zawodu inżyniera jest „Diploma de Laurea in Ingegneria Civile” łącznie z „Abilitazione all’esercizio della professione di ingegnere”. Wnioskodawcy posiadają oba dyplomy, a zatem są uprawnieni do wykonywania zawodu inżyniera we Włoszech i
- 4) „zestaw dyplomów”, jaki tworzy „Laurea in Ingegneria Civile” i „Abilitazione all’esercizio della professione di ingegnere” odpowiada definicji „dyplomu” zawartej w art. 1 lit. a) dyrektywy.

W konsekwencji organy hiszpańskie obowiązane były zezwolić wnioskodawcom na podjęcie i wykonywanie zawodu inżyniera drogowego i wodnego. Odmawiając tego, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciążyą na mocy art. 3 dyrektywy.

Z faktów przedstawionych przez Komisję wynika także, że kiedy dla celów udziału w wewnętrznym postępowaniu awansowym w administracji publicznej wymagane jest posiadanie dyplomu inżyniera, a dyplom został wydany za granicą, organy hiszpańskie uzależniają dopuszczenie do udziału w takim postępowaniu od „homologacji” tych dyplomów, to jest uznania ich równoważności akademickiej z dyplomem hiszpańskim. Wymóg taki utrudnia awans wewnątrzny, a zatem i wykonywanie zawodu inżyniera, obywatelom państw członkowskich, którzy uzyskali dyplom zawodowy wymagany w innym państwie członkowskim, a tym samym jest sprzeczny z art. 3 dyrektywy.

(¹) Dz.U.1989 L 19 str. 16

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-297/06)

(2006/C 212/40)

Język postępowania: grecki

Stron

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Tserepa-Lacombe i I. Khatzigiannis, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy Rady 2003/85/WE z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania przyszczy, uchylającej dyrektywę 85/511/EWG i decyzje 89/531/EWG i 91/665/EWG oraz zmieniającej dyrektywę 92/46/EWG (¹), a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/85 upłynął w dniu 30 czerwca 2004 r.

(¹) Dz.U. L 306, 22.11.2003, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-299/06)

(2006/C 212/41)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G.Zavvos i N.Yerrell)

Strona pozwana: Republika Grecka